

בש"פ 771/16 - דניאל חזקיה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 771/16

כבוד השופטת ד' ברק-ארז
דניאל חזקיה

לפני:
העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מיום 17.1.2016 במ"ת 52521-11-15 שניתנה על-ידי
כב' השופטת ד' מרשק-מרום

תאריך הישיבה: כ"ד בשבט התשע"ו (3.2.2016)

בשם העורר: עו"ד שי ברגר

בשם המשיבה: עו"ד תומר סגלוביץ

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 17.1.2016 לעצור את העורר עד לתום ההליכים
נגדו (מ"ת 52521-11-15, השופטת ד' מרשק-מרום).

התשתית העובדתית וההליכים עד כה

2. ביום 24.11.2015 הוגש נגד העורר כתב אישום לבית המשפט המחוזי בגין עבירות של חבלה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק זה; תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין; ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין. על-פי האמור בכתב האישום, ביום 10.11.2015 בשעות הערב, פגש העורר באלמוג מזרחי (להלן: אלמוג) שצעד אותה שעה בלוויית אחיו באחד הרחובות בעיר ראשון לציון. העורר ביקש מאלמוג להתלוות אליו, מאחר שהיה חייב לו, כך נטען, 400 שקל. כשסרב לעשות כן, תקף העורר את אלמוג בכך שסטר בפניו והתנפל עליו. עוברי אורח שהיו בקרבת מקום ביקשו להפריד בין הניצים. בתגובה לכך, דקר העורר אחד מהם בירכו באמצעות חפץ חד. עוד נטען בכתב האישום, כי העורר נמלט מן המקום ולא התייצב לחקירה, הגם שידע שעליו לעשות כן, עד אשר נמצא על-ידי המשטרה כחמישה ימים לאחר האירוע המתואר.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה גם בקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים. בבית המשפט המחוזי לא הייתה מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה ושל עילת מעצר. בנסיבות אלה, ביום 13.12.2015 הורה בית המשפט המחוזי (השופט ז' בוסתן) על מעצרו של העורר, וכן על הזמנת תסקיר מעצר בעניינו.

4. ביום 3.1.2016 התקבל תסקיר המעצר בעניינו של העורר. מן התסקיר עולה כי נגד העורר נפתחו בעבר מספר תיקים, בגין עבירות שונות, שחלקן רלוונטיות אף להתנהגות המיוחסת לעורר בכתב האישום. כן הודגש בתסקיר כי העורר אף הפר בעבר את תנאי מעצר הבית שבו הושם בבית הוריו. שירות המבחן קבע כי לפי הפרמטרים שנבחנו עולה בעניינו של העורר רמת סיכון בינונית למעורבות בהתנהלות אלימה, ולכן נדרש בעניינו "פיקוח אנושי הדוק וסמכותי". בהמשך לכך, נבחנו מספר בני משפחה שהוצעו כמפקחים - אב, דוד, אח ודודה. מביניהם, נמצאה רק הדודה מתאימה לשמש מפקחת, בשים לב להתרשמותו של שירות המבחן כי שאר המפקחים שהוצעו - הגם שהם אנשים נורמטיביים - מתקשים להציב לעורר גבולות או נוטים לגונן עליו ומתקשים לנקוט עמדה ביקורתית כלפיו. ביום 4.1.2016 נענה בית המשפט המחוזי לבקשתו של העורר להורות על תסקיר משלים שבמסגרתו ייבחנו מפקחים אפשריים נוספים. בתסקיר המשלים, שהוגש ביום 14.1.2016, נבחן דוד נוסף של העורר, ששירות המבחן מצא מתאים למטלת הפיקוח. עם זאת, התרשמותו הכוללת של שירות המבחן הייתה ששני המפקחים שנמצאו מתאימים - הדוד והדודה - לא יוכלו לשמש לבדם בתפקיד הפיקוח מהיבט הפנאי שעומד לרשותם לצורך כך.

5. על סמך כל אלה החליט, כאמור, בית המשפט המחוזי להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו. בית המשפט המחוזי הקדים וקבע כי המפקחים שנמצאו מתאימים לא יוכלו לעמוד לבדם בנטל הפיקוח, אך הוסיף, כי נתונים אלה באשר למפקחים נאמרו, לאמיתו של דבר, מעבר לצורך, שכן בשים לב לנתוניו של העורר עצמו "ניתן לקבוע שלא ניתן לתת בו אמון וחלופת מעצר בעניינו לא תסכון".

הטענות בערר

6. הערר שבפני מכוון לכך שהעורר ישוחרר לחלופת מעצר או יושם במעצר בית בפיקוח אלקטרוני - חרף המסוכנות העולה ממנו והקשיים שהתעוררו בעניין הפיקוח - בשים לב לגילו הצעיר המחייב להעדיף את אינטרס השיקום. לטענת העורר, מאחר שתסקיר המעצר בעניינו אינו שלילי לחלוטין, היה מקום כי בית המשפט המחוזי יתרשם באופן בלתי אמצעי מן החלופה שהציע, אך הדבר לא נעשה.

7. בדיון שהתקיים בפני ביום 3.2.2016 מיקד העורר את טיעונו בבקשה חלופית לפיה למצער יש לאפשר בחינה עמוד 2

נוספת של מפקחים שטרם נבחנו על-ידי שירות המבחן, וכן בחינה של הצעה קונקרטית של "חלוקת עבודה" סבירה בין המפקחים. בא-כוח העורר הדגיש במיוחד את העובדה שבעת הכנתו של התסקיר המשלים שהתה בחו"ל דודה נוספת של העורר, שיכלה לשמש כמועמדת לפיקוח, ובמובן זה לא מוצה תהליך הבדיקה בעניינו.

8. המדינה טוענת כי דין הערר להידחות. היא מצביעה על המסוכנות הטבועה במעשים המיוחסים לעורר בכתב האישום, כמו גם על כך שמדובר במי שחזר ועבר עבירות לאורך כל השנים האחרונות. בהקשר זה, הגיש בא-כוח המדינה ארבעה כתבי אישום שבהם הודה העורר (עבירות סמים שונות, החזקת מכשירי פריצה, תגרה והפרת צו בית משפט). המדינה טוענת כי בסופו של דבר זה היה הטעם שהביא להחלטה על המעצר עד תום ההליכים, וכי בשל מאפייניו של העורר – ולא של המפקחים המוצעים – כל חלופה לא תוכל לסכון. בא-כוח המדינה הוסיף וטען כי משפחתו של העורר התקשתה לסייע לו בשנים שחלפו, וכי הוא אף לא התייצב לדיון שנערך ביום 11.10.2015 במסגרת הליך פלילי אחר בעניינו, אשר נסב על כתבי אישום קודמים שהוגשו נגדו.

9. בתשובה, טען בא-כוח העורר כי העבירות המיוחסות לעורר בוצעו בשנות נעורו וכי האחרונה שבהן, להוציא האירוע מושא האישום הנוכחי, הייתה הפרת צו בית משפט שהתרחשה כשנה לפני האירוע דנן. לכן, במבט כולל, הוא שב וביקש לאפשר את השלמת תהליך הבדיקה בעניינו של העורר, והכול מתוך התחשבות בגילו הצעיר ובהתגייסות הנוכחית של בני משפחתו.

דיון והכרעה

10. לאחר שבחנתי את הדברים החלטתי, בצער, כי דין הערר להידחות.

11. מעשיו של העורר חוזרים ומעידים עליו כי אינו מקבל על עצמו מרות ואינו מבין את חובתו לנהוג בהתאם לחוק או למלא הוראות שהוטלו עליו כחלק מהליכים שיפוטיים (ראו והשוו: בש"פ 29/14 אבטה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (9.1.2014); בש"פ 586/16 מדינת ישראל נ' אבו עראר, פסקה 15 (24.1.2016)).

12. ההתלבטות במקרה זה אכן נובעת מגילו הצעיר של העורר, ומן התחושה שעוד קודם שיצא לחיים כבר שיקע עצמו עמוק בהתנהגות פורצת גבולות שאינה מאפשרת לו לעלות על דרך הישר ולבנות את עתידו.

13. דא עקא, האינטרס הציבורי מחייב להותיר את העורר במעצר מאחורי סורג ובריח. אין בתסקירי המעצר שהוגשו כדי ללמד כי קיימת יכולת לגייס תמיכה משפחתית משמעותית דייה שתוכל לספק את הפיקוח הנדרש בעניינו של העורר. בהתחשב בפנאי המוגבל של שני המפקחים שנמצאו מתאימים, קשה להלום כי אף בדיקתה של מפקחת נוספת, שמתגוררת ועובדת בעיר אחרת, תוכל לשמש מענה מספיק, לא כל שכן לנוכח העמדה הבסיסית באשר למסוכנותו של העורר ולהתנהגותו פורצת הגבולות, באופן חוזר ונשנה.

14. לאור הנתונים שהוצגו לי, אפוא, אין בידי לקבל את הערר. כמובן, אין בכך כדי לגרוע מן התקווה שהעורר יצליח לעשות את השינוי הנדרש בחייו.

15. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, א' באדר א' התשע"ו (10.2.2016).

ש ו פ ט ת
